

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်နုခေတ်

ဆူးခိပ်သင့်သော

ပန်းပွင့်တို့ရှာရဝင်

၁၅ အုပ်မြောက်
အမှတ်တရ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

ဒီလမ်းကို မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က ရောက်ဖူးခဲ့တာမို့ အခုပြန်လာတော့ ဇေဝဇေဝါဖြစ်ချင်နေပြီ။

ကားမှတ်တိုင်ကနေ ဝင်ဝင်ချင်း ဈေးလမ်းကလေးကလည်း အုတ်ခဲကျိုးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ခနော်ခနဲ့ လမ်းမဟုတ်တော့။ ယခင်က ဒီလို မိုးရာသီဆို ဗွက်အိုင်လေးတွေကို ကျော်လွှားပြီး သွားရမည်ဖြစ်သောလမ်းက အခုတော့ ကွန်ကရစ်လမ်းဖြူးဖြူးကလေးဖြစ်ကာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်နေတာ တွေ့ရလေသည် ။

တချို့ဆိုင်နေရာ အတည်တကျမရှိသော ခေါင်းရွက်ဈေးသည် တွေပင် လမ်းအလယ်မှာ ဗန်းကလေးတွေ ချရောင်းနေ၏။ ဘေးကဆိုင်ခန်းတွေကတော့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တွေနှင့် အသီးအရွက်သားငါးဆိုင်တွေသာဖြစ်သည် ။

တင်ဇာတို့ အိမ်ကိုသွားသည့် လမ်းချိုးကလေးရောက်တော့ ထိပ်မှာ အသစ်ဖွင့်ထားဟန်တူသော ဖိနပ်နှင့် အထည်တွေတွဲရောင်းသောဆိုင်နှင့် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည် ။

ထိုလမ်းက အရင်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည် ။ ဈေးလမ်းတစ်ခုတည်း ကွန်ကရစ်ခင်းထားဟန်ရှိ၏။

လမ်းချိုးကလေးက ဘယ်နှင့်ညာနှစ်လမ်းရှိနေတာ ရွှေ သတိထား

လိုက်မိသည် ။ တင်ဇာတို့ အိမ်ကို ကွေ့တာ ဘယ်လား၊ ညာလား သိပ်မသဲကွဲတော့။

"ဟဲ့ ... ငါတို့ လမ်းထိပ်ဝင်ဝင်ချင်းမှာ မလေးရှားပိတောက်ပင် အကြီးကြီးရှိတယ်။ မှတ်ထား"ဆိုတဲ့ တင်ဇာစကားကြောင့် မလေးရှားပိတောက်ပင်ကို ရှာလိုက်တော့ မတွေ့ရ။ ကွမ်းယာဆိုင်လေးတွေကလည်း အများကြီးတိုးလာတာမို့ ရပ်ကွက်သေးသေးလေးထဲမှာ ရွှေ မျက်စိလည်ချင်နေသည် ။

ထို့ကြောင့် အနီးနားက ဖြတ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ရွှေ အသာလေးရပ်နေလိုက်သည် ။

ကောင်လေးက အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူရည်သန့်ပုံလေးဖြစ်နေတာ အဝေးကတည်းက သတိထားမိပေမယ့် အနီးနားရောက်လာမှ အံ့ဩစရာ ချောမောနေသော ရုပ်သွင်ကြောင့် ရွှေ မေးရမှာ ပင် နည်းနည်းရှိန်သွားမိသည် ။ တချို့ယောက်ျားလေးတွေက ရုပ်လေးနည်းနည်းဖြောင့်လျှင် မာန်တစ်မျိုးတော့ ရှိတတ်သည် လေ။

သူတို့ ကိုစပြီး ခေါ်ပြောမိလျှင် တစ်မျိုးထင်တတ်ကြတာလည်း ရှိသည် ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေက တကယ်လမ်းမသိလို့ မေးမှာ မို့ ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာ အနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုအဖြူနှင့် နီညိုရောင်ပုဆိုးကွက်စိပ်လေးကို ဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံက ဘာမှန်းမသိသော အရှိန်တစ်မျိုးနှင့် လင်းသန့်နေသလိုတော့ ခံစားလိုက်ရပါသည် ။ ချောမောပြေပြစ်တဲ့ မျက်နှာလေးကတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ရှုတည်တည် မှုန်

တင်းတင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟို ... ဒီမှာ "

သူက ရွှေခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်သည်။ ။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော
ပေမယ့် တင်းခနဲ စေ့သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွား
တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဘာလဲလို့ မေးသလို အလိုလျောက် ပေါ်လွင်သွား
တာကြောင့် ရွှေက-

"ဒီနားက မလေးရှားပိတောက်ပင်ကြီးရောဟင် "

"ဗျာ "

သူ ဗျာလို့ ရေရွတ်တာ တကယ်တော့ အသံမထွက်ပါ။
မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း နှုတ်လမ်းနှစ်လွှာ ဆတ်ခနဲပိပြီး ပြန်ပွင့်သွားတာ
ကို ကြည့်ပြီး သိလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟို ... ဒီလိုပါ။ ဒီနားကို မရောက်တာကြာတော့ ခိုင်ရွှေဝါလမ်းက
ဘယ်ဘက်လား ညာဘက်လား ဇေဇေဝါဖြစ်နေလို့ ပါ "

သူက ရွှေကိုခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ အနက်ရောင်ပေါ်မှာ အဖြူ
ရောင် အစက်အပြောက်လေးတွေပါသော အထက်အောက်ဆင်တူ ဝမ်း
ဆက်လေးနှင့် ရှည်လျားလှသော ဆံနွယ်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး တ
စ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချကာ စလင်းဘက်အိတ်ရှည်ဖြူဖြူလေးကို လွယ်
ထားသော ရွှေပုံစံက တစ်ခုခုတော့ မှားမနေပါ။

ကတ္တီပါဖိနပ် နီညိုအပါးလေးစီးထားတာမို့ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေရ
တာတော့ တော်တော်ဆိုးသည်။ ။ သူက ရွှေကို မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာ
လှဲသွားကာ ...

"ဈေးဟိုဘက် ဒီဘက် လမ်းခြားထားတာ၊ နှစ်လမ်းလုံး ခိုင်ရွှေဝါလ

မ်းပဲ"ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည် ။

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။

ဒီရပ်ကွက်က အိမ်နံပါတ်တွေက အစဉ်လိုက်မဟုတ်သလို စနစ်တကျချိတ်ထားတာလည်း မရှိတော့ ဘယ်လိုရှာမတဲ့ လဲ။

"ခဏ ... ခဏနေပါဦး။ ဒါနဲ့ ဒီလမ်းထဲမှာ အိမ်နံပါတ်(၁၄၆)က ဘယ်နားလောက်မှာ ရှိနိုင်မလဲဟင်။ ဟို ... တင်ဇာလွင်ဆိုတာ သိလား"

"မသိဘူး"

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောကာ ထွက်သွားသည် ။ ရွှေ မျက်မှောင်ကြူတံရင်း ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးကို ဝဲခနဲခါမိရင်း ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသော သူ့နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်မိပါသည် ။

ဘယ်လိုကောင်လေးမှန်းလည်း မသိဘူး။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်မရှိလိုက်တာလို့ တွေးရင်း လမ်းအလယ်မှာ ရပ်ကာ ဘယ်လမ်းကိုရွေးရမလဲ စဉ်းစားရသေးသည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဆူညံသော စက်ဘီးဘဲလ်သံကြောင့် တစ်ဖက်ကို ကပ်ရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။ ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးက ရွှေ့ကို ကျော်မသွားဘဲ ကျီခနဲဘရိတ်သံမြည်ပြီး ရပ်သွားသည် ။

"ဟယ် ... ရွှေရောင် နောက်ကနေကြည့်နေတာ တူပါတယ်လို့ ။ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်ကဘယ်လို မျက်စိလည်လာတာလဲ"

တင်ဇာလွင်က ဆံပင်တိုတိုလေးကို လွင့်ခနဲခါကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းရင်း ရွှေ့ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ရွှေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ ပင် လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

"အမယ်လေး ... တော်ပါသေးရဲ့ တင်ဇာရယ်။ နင့်အိမ်ကို ငါမမှတ်မိ

လို့ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေတာ။ ခုနကောင်လေးကို မေးတော့လည်း ကောင်းကောင်း မဖြေဘူး။ မသိဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ။"

တင်ဇာက မျက်ခုံးပင့်ရင်း ဈေးလမ်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်၏။

"ခုနအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ကောင်လေးလား"

"ဟုတ်တယ်။ နင်တွေ့လိုက်လို့ လား"

"တွေ့ပါ။ ကားမှတ်တိုင်ဘက် ထွက်သွားတာလေ။ ဖြစ်ရလေ ရွှေရောင်ရယ်။ နင်က တကယ့်လူမှ မေးမိရက်သား ဖြစ်နေတာကိုး"

တင်ဇာစကားဆန်းကြောင့် ရွှေ မျက်မှောင်လေးကြွတ်လိုက်မိသည်

။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ တင်ဇာရဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူက သူများ တွေနဲ့ မတူတဲ့ ကောင်လေးမို့ ပေါ့ဟယ်။ ဒါနဲ့ နင်သူ့ကို ဘာတွေမေးလိုက်လို့ လဲ"

ရွှေ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

"ငါက နင်တို့ လမ်းမအဝင်မှာ မလေးရှားပိတောက်ပင်ကြီး ရှိတယ် ဆိုတာ မှတ်ထားတာ။ အဲဒါ ..."

ရွှေစကားမဆုံးခင် တင်ဇာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည် ။

"ဖြစ်ရလေ ရွှေရောင်ရယ်။ သစ်ပင်က လမ်းပြင်ခင်းတော့ မလွတ်လို့ ခုတ်ပစ်လိုက်ပြီဟဲ့"

"အေးလေ ... ဆိုင်တွေကလည်း တိုးလာတယ်နော်။ ပြီးတော့ နင်တို့ ရပ်ကွက်က မြို့ထဲမှာ လိုပဲ အထက်၊ အောက်၊ အလယ် ဆိုပြီး ခွဲထားသေးလား။ ခုနကောင်လေးက ပြောတယ်။ နှစ်ခုလုံး ခိုင်ရွှေဝါလမ်းပဲတဲ့

။ ငါ တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားတာ "

တင်ဇာက ရယ်ပြီးရင်း ရယ်နေတော့၏။

"အရင်ကတော့ တစ်ဆက်တည်းပေါ့ဟယ်။ အခု ဈေးလမ်းကို သိသိ သာသာခင်းလိုက်တော့ လမ်းက နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားတာ။ နင်ကလည်း အ လိုက်တာ အိမ်နံပါတ် သိတာပဲ။ မေးမြန်းပြီး လာခဲ့ရောပေါ့။ တင်ဇာလွ င်တို့ အိမ်ဆို တစ်လမ်းလုံးမသိတဲ့ လူ မရှိဘူး။ ဒီနားက ဈေးသည် တွေပဲ မေးဦး "

"မေးပါ့ဟယ်။ ခုနတစ်ယောက်ကို အိမ်နံပါတ်ရော၊ နင့်နာမည်ရော ပြောပြပြီးမေးတာ မသိဘူးတဲ့ "

ရွှေရဲ့ မျက်လုံးလေးပင့်ချီပြီး ပြောဟန်ကြောင့် တင်ဇာတစ်ယောက် အံ့သြသွားမည်ဟု ထင်မိသော်လည်း တင်ဇာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီ တ်ရင်းပြီးသည် ။

"ဟုတ်မှာ ပေါ့။ သူ ငါ့ကိုမသိမယ့်သာမသိတာ။ သူ့အိမ်နဲ့ ငါ့အိမ်က တစ်ခြံပဲကျော်တယ် "

"တကယ် "

"တကယ်ပေါ့။ နင်ကအံ့သြနေတာလား "

"အံ့သြတာပေါ့ဟယ်။ အဲဒါများ မသိဘူးတဲ့ "

"စိတ်မဆိုးနဲ့ ရွှေရောင်ရေ။ သူ တကယ်မသိတာဖြစ်မယ်။ ငါတို့ က သာ သူ့အကြောင်းသိတာ သူက တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို အဆက်အဆံ မလှ ပ်ဘူး "

"ဘယ်လို "

"နင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မှတ်လား။ လာ ... လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောပြမယ်"

တင်ဇာက စက်ဘီးကိုတွန်းရင်း သူမတို့ အိမ်ရှိရာ ညာဘက်လမ်းချိုး ကလေးထဲ ကွေ့ဝင်သည် ။ သူမတို့ လမ်းကြားတွေကတော့ အရင်အတိုင်း မညီမညာဘဲ ရှိသေးသည် ။ တော်ရုံဖိနပ်အမြင့်စီးလျှင် ယိုင်ထိုးနေမည့်လမ်းပဲဟု ရွှေ့စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိ၏။

"သူနာမည်က လင်းဏီတဲ့ "

"လင်းဏီ"

ရွှေက သံယောင်လိုက်ရေရွတ်မိ၏။

"သူ့အကြောင်းတွေကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိတယ်။ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်မသိဘူး။ သူတို့ မြေးအဘိုးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သိပ်အဆက်အဆံမရှိဘူးလေ"

"ဘာလဲ သူတို့ က အရမ်းချမ်းသာလို့ လား"

"ချမ်းသာလွန်းလို့ မာနကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ရွှေရောင်ရဲ့ ။ သူတို့ က ပုံမှန် စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံလေးပဲ။ အိမ်ကတော့ အပိုင်ပါ။ ကောင်လေးမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး"

"ဪ ... ဆုံးသွားပြီပေါ့"

"ဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းကို မသိတာ။ သူ့အဖေနဲ့ အမေက ကွဲနေတာ။ သူ့အမေက အရမ်းရှုပ်တာဟာ။ အခုလည်း နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ လား ဘာလားတော့ မသိဘူး။ ဒီကို ပြန်မလာတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူ့အဖေကလည်း ဘယ်မှာ မှန်းမသိဘူး"

ကြားရတာနဲ့ တင် ရွှေ စိတ်မောသွားမိသည်။ ။

မိတစ်ကွဲ ဖတစ်ကွဲဘဝနဲ့ နေရတာ တစ်လောကလုံးမှာ ရွှေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလားလို့ တွေးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ။

တင်ဇာက ရွှေရင်ထဲ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ လင်းဏီက သိပ်တော်တဲ့ ကောင်လေးပါ။ သူ့အမေရဲ့ အဖအဘိုးနဲ့ အတူနေပြီး လုပ်ကျွေးနေတာ။ သူ ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ မနက်ပိုင်း စာလိုက်သင်တယ်။ ညဘက် Taxi မောင်းတယ်ဆိုလားပဲ။ သူက စာလည်း အရမ်းတော်တာ။ ဆင်းရဲပေမယ့် မာနကြီးတယ်။ အနေအထိုင် အရမ်းတည်တံ့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောဘဲ ခပ်ကင်းကင်းနေတာ သူ့စရိုက်ပဲ။ သူ ဘွဲ့ရအောင်ကြိုးစားခဲ့ရတာ သိပ်တော့မလွယ်ဘူး။ သူ့အဖေဘက်က အမျိုးတွေက ချမ်းသာတယ်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သိပ်ထောက်ပံ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ သူ့အမေကို မုန်းလို့ နေမှာ ပေါ့။ သားသားနားနားနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်တော့ နှစ်လ သုံးလနေရင် တစ်ခါလာတယ်။ သူနဲ့ ဘာတော်လဲတော့ မသိဘူး"

တင်ဇာပြောသမျှကို ရွှေ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လာမိ၏။

"ဒါ လင်းဏီတို့ မြေးအဘိုးအိမ်လေ။ အမြဲ တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာ။ သူ့အဘိုးက တစ်ခါတလေ ပန်းပင်လေးတွေ ရေလောင်းတယ်။ သူ့အဘိုးလည်း လင်းဏီလိုပဲ အရမ်းအေးတာ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သူ့အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်းဏီတို့ မိသားစုကို အထင်အမြင်သေးတယ်။ ငါကတော့ အဲလိုမထင်ပါဘူး။ သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်ဟာ"

တင်ဇာပြသော ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာမို့ အိမ်ထဲ မမြင်ရပေမယ့် ကျယ်ဝန်းသောခြံလေးနှင့်

ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်ပျိုးထားတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်နေတာကို တော့ ရွှေသတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

"ဒါနဲ့ အိမ်မှာ ဝေဖြိုးရှိတယ်မှတ်လား"

ဝေဖြိုးဆိုတာ တင်ဇာမောင်လေးဖြစ်သည်။ ။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး နှစ်ဘာသာနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်ထားတာ သိပ်မကြာသေး။

နှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိဦးမည်။ ရွှေတို့ နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတုန်းက ဝေဖြိုးက ကိုးတန်းပဲရှိသေးသည်။ ။ တင်ဇာတို့ ကလည်း သိပ်တော့ အပြေလည်ကြီးမဟုတ်။ ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ နှင့် မောင်နှမသုံးယောက်လုံး ဘွဲ့ ရပညာတတ်တွေ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြသူတွေ ဖြစ်၏။ တင်ဇာအစ်ကို ဇော်ဖြိုးက ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်လည်း ရ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။

အငယ်ကောင် ဝေဖြိုးကတော့ ပထမနှစ်ပြီးလို့ ဒုတိယနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်ထင်သည်။ ။

ရွှေက ဝေဖြိုးကို မေးလိုက်တော့ တင်ဇာက တအံ့တဩဖြစ်သွားဟန်နှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ဝေဖြိုးကို"

ဟု မေးလေသည်။ ။

"ငွေရောင့်ကို စာပြခိုင်းချင်လို့ "

"ဟောတော့ ... ဝေဖြိုး ဒီမှာ မရှိဘူး ရွှေရောင်ရဲ့ ။ ဝေဖြိုးက အစ်ကိုကြီးမိန်းမ အဆက်အသွယ်နဲ့ နေပြည်တော်မှာ အ လုပ်သွားလုပ်နေတာ။ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ"

"ဟယ် ... ကျောင်းမတက်ဘူးလား"

ရွှေမေးခွန်းကြောင့် တင်ဇာ့မျက်နှာ ညှိုးသွားသည် ။ ခြံထဲကို စက်
ဘီးတွန်းဝင် ဒေါက်ထောက်ရပ်လိုက်ပြီး ...

"လာ ... အိမ်ပေါ်တက်။ ငါပြောပြမယ်"

ဟု ဆိုတာမို့ ရွှေ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည် ။ တင်ဇာက အိမ်ခန်းထဲ
က သင်ဖြူးလေးတစ်ချပ် ထုတ် လာပြီး ခင်းပေးတာမို့ နေပါစေဟု ငြင်း
လိုက်မိသေး၏။

"ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့ တင်ဇာ။ အေးဆေးစကားပြောမယ်။ ဒါနဲ့ ဦးတို့ ၊
ဒေါ်လေးတို့ ရော"

"ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့လေဟယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သီလသွားယူတာပေါ့"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ ဝေဖြူးက"

ရွှေစကားမဆုံးခင် တင်ဇာက လက်ကာပြသည် ။ ထို့နောက် ခေါင်း
ရင်းဘုရားစင်အောက်မှာ ချိတ်ထားသော ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို ဖြု
တ်ပေးကာ ...

"ဝေဖြူးက ငါ့လောက် ကံမကောင်းဘူး ရွှေရောင်။ ငါ့တုန်းကမှ တ
က္ကသိုလ်ကို တရွတ်သီထိုးနဲ့ ပဲ ဒေးတက်နိုင်သေးတယ်။ ဝေဖြူးကျတော့
ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တို့ ၊ ရေကြောင်းတို့ မှီတာတောင် အဝေးသင်ပဲ
ယူလိုက်ရတယ်။ အိမ်မှာ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဘူးလေ။ အခုဆို ငါ့လခ
က ခုနစ်သောင်းကျော်၊ အိမ်စရိတ်လောက်ပေမယ့် အမေ့ဆေးဖိုးကျ
တော့ မလွယ်တော့ဘူး။ အခု ဝေဖြူးက တစ်လငါးသောင်းပုံမှန်ပို့တော့
အဆင်ပြေတယ် ဆိုပါတော့"

"ဒါဆို ဝေဖြူးက စာမေးပွဲကို အနီးကပ်လေးပဲ လာတက်နိုင်တာပေါ့

"အင်း ... ဒီနှစ် ဒုတိယနှစ်လေ။ သူက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ ဟိုမှာ လည်း စာကျက်တယ်တဲ့ ။ အင်္ဂလိပ်စာယူထားတယ်။ သူက ဘာနဲ့ ပဲဘွဲ့ ရရ ပိုက်ဆံရှာနိုင်ဖို့ အဓိကပဲတဲ့ ။ ဝေဖြိုးက သိပ်လိမ္မာတာ။ မလိမ္မာတာ က အစ်ကိုကြီးလေ။ မောင်လေး ကျောင်းပြီးအောင်မစောင့်ဘဲ ချက်ချင်း မိန်းမယူတာ။ အခု သူ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ သိလား။"

"ဟယ် ... ဟုတ်လား။"

တင်ဇာအစ်ကို ဇော်ဖြိုးလွင် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ရွှေလာသေးတာ မို့ တင်ဇာယောက်မကို မြင်ဖူးထား၏။

"ငွေရောင်လေးက ဘယ်နှုတ်တန်းရောက်ပြီလဲ"

"ဒီနှစ် ဆယ်တန်းလေ။ ငွေရောင်က နင်သိတဲ့ အတိုင်း မသန်မစွမ်း ဆိုတော့ ကျောင်းတောင် အနိုင်နိုင်တက်ရတာ။ သူ့ကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်စေချင်ပေမယ့် ဘော်ဒါလည်း အပ်လို့ မဖြစ်တော့ အိမ်မှာ ပဲ စိတ် ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးမယ့် ဆရာတစ်ယောက်လောက် ခေါ်မလားလို့ ။ တော်ရုံကျူရှင်တွေလည်း သူ့ကို ပို့လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူက တခြားကလေး တွေလို ပုံမှန်မဟုတ်တော့လေ"

တင်ဇာကလည်း ရွှေ့ကို ကရုဏာသက်သလိုလေး ငေးကြည့်နေ၏။ ရွှေ့ဘဝက ငွေကြေးဥစ္စာမှာ တင်ဇာတို့ မိသားစုလို မပူပင်ရပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသာရှိတော့သည့် အမေက လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီမို့ မကျန်းမာသော ဒုက္ခိတမောင်လေးကို ခေါ်ကာ တစ်အိမ်ခွဲနေသည် ။

မေမေ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာ သတင်းကြားကတည်းက တစ်အိမ် ခွဲခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ရွှေ့က တကယ့်အိမ်ထောင်ဦးစီးလို့၊ မိခင်တစ်ယောက်လို မောင်လေး ငွေရောင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန် ယူလိုက်ရသည်

။ စီးပွားရေးကတော့ အားလုံးလိုလို မေမေက ပေးလိုက်သည် ။

ရွှေတို့ မှာ လိုအပ်တာဆိုလို့ မိဘမေတ္တာ၊ မိဘအရိပ်တစ်ခုတည်းပင်။

"နင်လည်း အိမ်မှာ တာဝန်ရှိသူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ် လာပြီနော်။ အေးဟယ် ... ဝေဖြိုးရှိရင်တော့ ငွေရောင့်ကို စာလိုက်သင်ပေးမှာ ပါ။ အခုကျတော့"

"ရပါတယ်ဟာ။ ငါနားလည်ပါတယ်။ အိမ်နားမှာ လည်း ကျူရှင်တွေ ဘာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေရောင့်ကို စိတ်မချလို့ ။ ငါက ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ သူ့ကို ညဘက်တွေ ဘာတွေ သွားမကြိုနိုင်ဘူးလေ။ တော်ရုံ ဆရာကလည်း ဘာသာစုံကျတော့ ဘယ်နိုင်မလဲ။ ဝေဖြိုးသာဆို အဆင်ပြေမှာ ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ။ ထူးထူးချွန်ချွန်ဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူးဟယ်။ ဆယ်တန်းကို ရိုးရိုးပဲ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သွားရင် တော်ပါပြီ။ ငွေရောင် ညဏ်လည်း မကောင်းဘူး"

တင်ဇာက ရွှေပြောသမျှတွေကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ပေးနေသည် ။ နှစ်ယောက်သား ကျောင်းပြီးသွားတော့ သင်တန်းတွေ အတူလိုက်တက်ပေမယ့် တင်ဇာက ကွန်ပျူတာတွေ၊ LCCI တွေ အပြီးတက်ပြီး စက်ရုံတစ်ခုမှာ ရုံးပိုင်းဆိုင်ရာ စာရေးမဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ရွှေကတော့ မေမေနဲ့ အတူ အထည်ဆိုင်ကလေးကိုပဲ ဦးစီးဖြစ်သည် ။ အခုတော့ ဆိုင်က ရွှေတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူထားရ၏။

အထည်ဆိုင်ဆိုပေမယ့် အရင်ကလို ခပ်သေးသေး မဟုတ်တော့ဘဲ ဆိုင်ခန်းကို ချဲ့လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ယိုးဒယားမိတ်တွေ၊ ဖက်ရှင်ပုံဆန်းဆန်းလေးတွေကို ခေတ်နဲ့ အညီ တင်ထားပြီး ရောင်းနေတာမို့ နာမည်ရပြီးသားဆိုင် ဖြစ်နေပြီ။

ဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေး သုံးလေးဦးပင် ခေါ်ထားရ

သည် ။ ရွှေကတော့ ကောင်တာထိုင်၊ ကြီးကြပ်ပေးရုံပေါ့လေ။

"ငါ စုံစမ်းပေးမယ်လေ"

"ကျေးဇူးပဲတင်ဇာရယ်။ ငါက ငွေရောင့်အတွက် မိသားစုလို သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်ပေးမယ့်လူမျိုး လိုချင်တာ"

"ဟယ် ... ငါအခုမှ သတိရတယ်။ လင်းဏီက ကလေးတွေ စာလိုက်သင်နေတာ။ ဘယ်နှုတ်တန်းသင်တာလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက စာသင်တဲ့ နေရာမှာ တော်မယ့်ပုံပဲ။ တခြားဟာသာ စိတ်မရှည်တာ။ စာသင်တာတော့ စိတ်ရှည်မှာ ပါ"

ရွှေ မျက်ခုံးလေး စုကျုံ့လိုက်၏။ လင်းဏီဆိုသော ခပ်တည်တည် ကောင်ကလေး၏ ချောမောရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်သည် ။

"ဖြစ်ပါ့မလား"

"ငါမေးကြည့်ပေးမယ်လေ။ အဆင်ပြေရင် နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ဒီလမ်းထိပ်က ကောင်မလေးကလည်း Guide လုပ်ပေးတယ်။ သူကတော့ အိမ်အထိ လိုက်သင်တာဆိုပေမယ့် ဝေးရင်မလိုက်ဘူး။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ပဲ သင်တယ်။ ငါ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပဲနော်"

"ဒါနဲ့ အန်တီချိုမာရော နင်တို့ မောင်နှမဆီ လာတယ်မှတ်လား"

"တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက်မရောက်ပါဘူးဟယ်။ ငါကလည်း ခပ်တန်းတန်းပဲနေတော့ သိပ်မလာဘူး။ ဖုန်းမဆက်တာတောင် တော်တော်ကြာပြီ"

"သူ့ယောက်ျားကိုရော နင်မြင်ဖူးလား"

"အင်း ... မြင်ဖူးပါတယ်။ သဘောကောင်းမယ့်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ မောင်နှမအတွက်တော့ သူက ပထွေးပဲလေ"

ရွှေစကားကြောင့် တင်ဇာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်မိပြီးမှ အားနာလို့ မဆုံးနိုင်တော့ချေ။ ရွှေရောင့်အဖေက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်နီးပါးကမှ ဆုံးသွားတာ ဖြစ်သည်။

ရွှေရောင့်အမေကတော့ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပြီး တစ်နှစ်သာကြာသည်။ အိမ်ထောင်ပြုပစ်လိုက်၏။ ဒါကို ရွှေရောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ သိပ်တော့မဆန်း။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေပါလျက်နှင့် နောက်အိမ်ထောင် ထူလိုက်သော မိခင်ကို စိတ်နာမယ်ဆိုလည်း နာချင်စရာ။

ရွှေရောင့်မှာ ငွေရောင်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခိတမောင်လေးက ရှိသေးသည် လေ။ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို မထောက်ဘဲ လုပ်ရက်သည် ဟု စိတ်နာသလို ဒေါ်ချိုမာလွင်ဘက်က ကြည့်တော့ အသက်လေးဆယ်ကျော် နုနုနယ်နယ် မုဆိုးမမို့ ဟိုလူ ဒီလူနဲ့ ဘာလိုလို သတင်းထွက်ကာ လူ အရိုအသေတန်မယ့်အတူတူ တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်တာ သင့်တော်မည် ဟု ယူဆလိုက်ပုံရလေသည်။

ပြောမယ်ဆို လေးဆယ်ကျော်ပေမယ့် ရွှေရောင့်အမေက အသက်နှစ်ဆယ် အစိတ် ရွှေရောင်နဲ့ ညီအစ်မလား ထင်ရလောက်အောင် နင်လား ငါလား လှသူဖြစ်သည်။ ဒီတော့ လိုချင်တဲ့ လူတွေလည်း များ သည်။

ယခု ဒေါ်ချိုမာလွင် လက်ထပ်လိုက်သော နောက်ယောက်ျားဆိုတာလည်း လူပျိုကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ဥစ္စာပေါရပ်ချောမွန်း တင်ဇာ သတင်းသဲ့သဲ့ ကြားထား၏။ ရွှေရောင်ကတော့ သူ့နာကြည်းချက်နဲ့ သူ။

"ငါပြန်တော့မယ် တင်ဇာ။ အဆင်ပြေပြေ မပြေပြေ ဖုန်းတော့ဆက် ဟယ်။ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်လည်း လာခဲ့ပါဦး"

"အေးပါ"

သူမကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသော ရွှေရောင်ကျောပြင်လှလှလေးကို တင်ဇာ တမေ့တမော လိုက်ငေးဖြစ်သည် ။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသူ တွေကျတော့လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနှင့်ပါလားလို့ တွေးမိပြီး လောကဓံရှစ်ပါးကို အံ့ဩသွားမိ၏။ ဪ ... ဘဝဆိုတာ ဒါမျိုးပါပဲလေ။

အခန်း (၂)

အိမ်ရှေ့မှာ အငှားကားတစ်စီး ရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ခုတလော အဘိုးက သိပ်နေမကောင်းတာမို့ ပူပန်စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ပိုသွက်သွားရ၏။

အိမ်ပေါ်ကို အလျင်စလို ပြေးတက်လိုက်တော့ ကြိမ်ခုံအဟောင်းတွေပေါ်မှာ အဘိုးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည့် ကြီးကြီးဆွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ရုတ်တရက် အံ့ဩစိတ်နဲ့ အဘိုးအတွက် တော်ပါသေးရဲ့ လို့ တွေးမိပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ပြုံးတော့ ကြီးကြီးဆွေကပါ နှုတ်ဆက်ပြီးလေး ပြန်ပြုံး၏။

"သားတောင် ပြန် လာပြီ"

အဘိုးက သူ့ကိုပြောသလိုလိုနှင့် ကြီးကြီးဆွေ မျှော်နေတာကို သတိပေးသလို လှမ်းပြောသည်။ ။ သူ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ရင်း ကတ္တီပါဖိနပ်ကို ဖိနပ်ချွတ်မှာ ညီညီညာညာ ချွတ်ပြီး ကြီးကြီးဆွေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ရောက်တာကြာပြီလား ကြီးကြီးဆွေ"

"သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ သားကိုကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလိုပဲ"

အဘိုးက ခပ်နွမ်းနွမ်းပြုံးရင်း ကြီးကြီးဆွေကို အားနာဟန်နှင့် ကြည့်ကာ ...

"ကိုလင်းက ညဘက်ပါ ကားမောင်းတယ်လေ။ ပြောလို့ လည်း မရဘူး။ မနက်ပိုင်းလည်း စာလိုက်ပြရသေးတယ်။ မမောင်းနဲ့ ဆိုတာကို"

အဘိုးစကားအဆုံး ကြီးကြီးဆွေက သူ့ပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ရင်း ...

"ဟုတ်လား ... သား"

ဟု ကရုဏာဒေါသောဟန်နှင့် ကြင်နာစွာမေးလေသည် ။ သူ ပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့ထားမိသည် ။

လင်းဏီကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ရီရီဆွေက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် ။ မောင်က မွေးထားတဲ့ တူ ဆိုပေမယ့် သားသမီးမရှိသော အပျိုကြီးမို့ လိမ္မာရေးခြားရှိသော လင်းဏီကို ချစ်လည်း ချစ်၊ သနားလည်း သနားသည် ။

မလိမ္မာသော ယောင်းမကိုမုန်းတာက သပ်သပ်၊ ကလေးကို သံယောဇဉ်ရှိတာက သပ်သပ်ဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုပေးခဲ့တာပင်။ လင်းဏီကတော့ သူမတို့ ဘက် တူသည် ဟု ဆိုရမည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မာနရှိသည် ။

အဖေ၊ အမေတွေရဲ့ ပဋိပက္ခကြားမှာ အပြစ်မဲ့တဲ့ လင်းဏီက မြေဇာလိုလည်း အနင်းခံခဲ့ရသည် ။ နေကြာလိုလည်း အပူခံခဲ့ရသည် ။ ဗေဒါလိုလည်း မရေမရာ မျော့ခဲ့ရသည် ။ ဒါတွေကြောင့်လည်း အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။

"ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့ လား"

အေးစက်အသက်မဲ့နေပေမယ့် ဝတ္တရားထက်ပိုသော ဂရုစိုက်ဟန်

လေးကို လင်းဏီထံမှာ တွေ့ရတော့ နှစ်တွေအကြာကြီး ဒီအတိုင်းနေ လာပြီးမှ ကောက်ခါငင်ခါ မိန်းမယူလိုက်သော မောင်ဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်ဆိုးမိသလို ဖြစ်သွားရ၏။

"ကောင်းပါ့တော် ... အခုတောင် သူက မှာ လိုက်သေးတယ်။ သားကို တွေ့ချင်လို့ တဲ့ "

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ချေ။ ဖေဖေ့ကိုတွေ့ချင်နေသလား၊ မတွေ့ချင်ဘူးလားဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တောင် လင်းဏီ သေချာမသိ။

"တစ်ရက်လောက် သွားလိုက်ဦးသား။ သူလည်း အလုပ်တစ်ဖက်ကျုပ်ကိုပြုစုရတာတစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းရှာတယ် မရီရီဆွေ"

အဘိုးက ကြည့်ကောင်းအောင် ဝင်ပြောပေးရှာသည်။

"ညဘက် Taxi မောင်းတာတော့ ကြီးကြီး သဘောမကျဘူး သား။ သားလုပ်ချင်ရင် ကြီးကြီးမိတ်ဆွေရဲ့ ပွဲရုံမှာ စာရေးလုပ်လို့ ရတယ်"

"ဒါပေမဲ့ အဲဒါက နေ့ခင်းပဲရမှာ လေ။ သားက နေ့ခင်းဘက် စာလိုက်သင်ရတော့ မအားဘူး။ ညဘက် ဒီအတိုင်းအားနေမယ့် အတူတူဆိုပြီး ကားမောင်းတာပါ။ ဒါတောင် သားကို ကားပေးမောင်းတဲ့ ဦးကျော်က အရမ်းသဘောကောင်းလို့ ပေးမောင်းတာ။ သူက တစ်နေကုန် ဆွဲထားတော့ ညဘက်မဆွဲဘူး။ ပြီးတော့ တော်ရုံလူကို စိတ်မချလို့ ကားမလွှဲဘူး ကြီးကြီးရဲ့ ။ သားက ကံကောင်းလို့ "

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်များ ပါတယ် သားရယ်။ ဒီဝင်ငွေနဲ့ မလောက်ရင်"

"လောက်ပါတယ် မရီရီဆွေ၊ သားက ခေါင်းကိုမာတာ"

အဘိုးက ကြီးကြီးဆွေ ရှေ့ဆက်ဘာပြောမယ်ဆိုတာ သိနေတော့

ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်။ ။

ကြီးကြီးဆွေဆီက အထောက်အပံ့တွေ ယူယူနေရတော့
အဘိုးလည်း အားနာပြီထင်ပါရဲ့ ။

လင်းဏီက အခုမှ ကိုယ့်ဝင်ငွေ ကိုယ်ရှာနိုင်ပြီး မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်
မပူမပင်နေနိုင်ရုံလေး တတ်နိုင်တာ။

ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ကြီးကြီးဆွေ အထောက်အပံ့မလွတ်ခဲ့။ ယခုလည်း
ကြီးကြီးဆွေ ဝယ်ခြမ်းလာတာတွေက မနည်း။

အဘိုးအတွက် အဝတ်အစား၊ မုန့်တွေနဲ့ ဆေးတွေကအစ။ တစ်လ
စာမကသည့် ဆီပုံးတွေပါ ပါသေးသည် ။ ပြီးတော့ အားနာတတ်သော
လင်းဏီမသိအောင် အဘိုးကို ကျိတ်ပြီးကန်တော့သည့်ငွေက ပါဦးမှာ ။
ဒီတော့ အဘိုးအားနာမယ်၊ မျက်နှာပူမယ်ဆိုလည်း ပူချင်စရာပဲပေါ့။

"ခေါင်းမမာနဲ့ သားရေ။ အန္တရာယ်က သိပ်များ တာ။ ကြီးကြီးက
တော့ မှုခင်းဂျာနယ်တွေထဲကဟာတွေဖတ်ပြီး သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။ ကြား
လိုက်ရရင် ပစ္စည်းလုပြီး လူပါသတ်သွားတတ်တာမျိုး"

"သားလည်း သတိထားပါတယ် ကြီးကြီးရာ"

ကြီးကြီးဆွေက သူ့ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖုတ်ရင်းပြုံး၏။

"သားကတော့ သတိထားမှာ ပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်ဆိုတာ
ကြုံမမြင်ရဘူးလေ။ ဒီတော့ အလုပ်ကို ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားဟုတ်ပြီလား။
မနက်ပိုင်းကျောင်းသားနဲ့ သား ဝင်ငွေနည်းရင် ညနေပိုင်းတို့၊ ညပိုင်းတို့
သင်ပေးရမယ့်ကလေးကိုရှာ"

သူ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်ပေမယ့် သိပ်တော့ မလွယ်ကူမှန်း
နားလည်ထားသည် ။

"ကဲ ...ကြီးကြီးပြန်မယ်။ ဦးလေး ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်။ နေထိုင်မကောင်းရင် ကျိတ်ခံမနေနဲ့ သားကိုပြော။ သားကလည်း တော်ရုံမနိုင်တာဆို ကြီးကြီးကို အကြောင်းကြား ဟုတ်ပြီလား"

ကြီးကြီးဆွေက လာတိုင်း ဤသို့ဤနည်း တဖွဖွမှာ စမြဲ။ မောင်ရဲ့ ယောက္ခမဟောင်းဆိုပေမယ့် တူလေးရဲ့ မျက်နှာက ရှိသေးတာမို့ ဦးအောင်မြဲကိုလည်း ကိုယ့်ဦးလေးရင်းချာသဖွယ် ဂရုစိုက်ရှာသည့် ကြီးကြီးဆွေကို လင်းဏီ လေးစားချစ်ခင်ရသည် ။

ကြီးကြီးဆွေရဲ့ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြက်သွေးရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ဖွေးမှုန်နေသော သနပ်ခါးတွေကြောင့် ကျက်သရေရှိ ခန့်ညားနေသည် ။ ကြီးကြီးဆွေ ရောက်လာလျှင် လင်းဏီတို့ အိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေးပင် အရောင်တွေဟပ်ပြီး လင်းထင်းလာသယောင်။

လင်းဏီ ဖေးမကူတွဲလိုက်သော ကြီးကြီးဆွေရဲ့ လက်မောင်းတုတ်တုတ်က လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ဆယ်ကွင်းမကသော လက်ကောက်တွေရဲ့ ထိခိုက်ပွတ်တိုက်သံကြောင့် တချွင်ချွင်ညံနေ၏။ ဆံပင်က နဂိုကတည်းက ခပ်ပါးပါးမို့ အတိုကလေးညှပ်ပြီး အနားမှာ အလိပ်အတွန့်တွေ ပုံဖော်ထားကာ ရွှေကလစ်နှင့် ညှပ်ထားသောကြောင့် ကြီးကြီးဆွေက ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ အရောင်တွေ တောက်နေသည် ။

လင်းဏီသာ အချွဲကောင်းလျှင် ကြီးကြီးဆွေရဲ့ မိကျောင်းသားရေ လက်ပွေ့အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတွေ အုပ်လိုက်ခုန်ထွက်လာနိုင်ပေမယ့် လင်းဏီကတော့ ပေးတာတောင် ခေါင်းခါတတ်၏။ ဒီမာနလေးကိုပဲ ကြီးကြီးဆွေက ချစ်ပြီး လေးစားသည် ။

ခြံဝရောက်တော့ ကြီးကြီးဆွေက လင်းဏီကို မော့ကြည့်ကာ ...

"ဒါနဲ့ မြန်ဒီလာသေးလား သား"

ဟု မေးသည် ။ သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ခပ်လေးလေး ခါယမ်းပြ
တော့ ကြီးကြီးဆွေက သက်ပြင်းရှိက်သည် ။

မေးသာမေးရပေမယ့် ကြီးကြီးဆွေပုံက အားနာသလို စိတ်မသက်
သာသလို ဖြစ်နေ၏။

အမိုက်မ၊ သိပ်မိုက်လုံးကြီးတဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့ စကားကို မေမေအဖေ သူ
အဘိုးရှေ့မှာ ပင် ကြီးကြီးဆွေက အားမနာတမ်း မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ဖူး
သည် ။ ဒီတုန်းကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှလျက် ကြီးကြီးဆွေကို
မိန်းမကြမ်းကြီးလို ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးမိသည် ။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသိဉာ
ဏ်က ဒီလောက်ပြည့်ဝရင့်ကျက်ခြင်းလည်း မရှိသေးဘဲကိုး။

သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်တော့ သူတို့ မြေးအဘိုး ဒီပတ်ဝန်းကျ
င်မှာ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင်လုပ်တဲ့ လက်သည် က အပြောအဆိုကြမ်းသ
ည် ဟု သူ ထင်မှတ်ဖူးသော ကြီးကြီးဆွေမဟုတ်။

စည်းစနစ်ကြီးပြီး တိကျလွန်းသော ဖေဖေလည်း မဟုတ်။ အနေအ
ထိုင် အေးဆေးသိမ်မွေ့ပြီး ပုံမှန်ထက်ပိုပြီးရိုးသားသော အဘိုးလည်း မ
ဟုတ်။

လင်းဏီ သိပ်ချစ်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသော မေမေပင် ဖြစ်သည် ။

အတိတ်ဆိုးကြီးကို မတွေးချင်။

ဒါပေမဲ့ ညအိပ်ရာဝင်လို့ ရှိခိုးကန်တော့မိတိုင်း မေမေ့ကို လွမ်းဆွတ်
တသစွာ မျက်ရည်ကျရသည် ။

မေမေ့အကြောင်းတွေ ပြန်မပြောချင်။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပြောဖြစ်ရင် မေမေ့ကို တွေ့ချင်လာ

သည် ။

မေမေ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

တစ်ခါက မိသားစုဘဝဆိုတာလေးကို သတိမှ ရပါလေစ။

သားကတော့ မေ့လို့ မရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ရှိဆဲပဲမေမေ။
